

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **E.W.** skazanej z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2025 r.,
wniosku kuratora małoletniego oskarżyciela posiłkowego ustanowionego z urzędu
o zasądzenie na jej rzecz wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora w
postępowaniu kasacyjnym zakończonym postanowieniem Sądu Najwyższego z
dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II KK 294/24 o oddaleniu kasacji obrońcy
skazanej jako oczywiście bezzasadnej,
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 12 grudnia 2024 r. sygn. akt II KK 294/24
oddalił kasację obrońcy wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 7
lutego 2024 r. sygn. akt XI Ka 939/23, jako oczywiście bezzasadną.

Kurator adw. K.Ś. wyznaczona z urzędu, pismem
z 8 stycznia 2024 r. wniosła o zasądzenie kosztów za udzieloną małoletniej
pokrzywdzonej oskarżycielce posiłkowej pomoc prawną z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2022 r., sygn. akt IV Nsm 139/22, adw. K.Ś. została ustanowiona kuratorem dla małoletniej pokrzywdzonej X.Y., celem reprezentowania interesów małoletniej w postępowaniu karnym w sprawie [...] Prokuratury Rejonowej w L. w sprawie czynu z art. 200 § 1 k.k. na szkodę małoletniej X.Y.

Adw. K.Ś. reprezentowała małoletnią pokrzywdzoną jako kurator w toku postępowania przed sądem I i II instancji, za co otrzymała stosowne wynagrodzenie.

W toku postępowania kasacyjnego, zainicjowanego kasacją wywiedzioną przez obrońcę skazanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z 7 lutego 2024 r. sygn. akt XI Ka 939/23, kurator pokrzywdzonej nie podejmowała żadnych czynności procesowych, za które zgodnie z ww. rozporządzeniem należałoby się jej wynagrodzenie. Nie złożyła bowiem odpowiedzi na kasację, zaś rozpoznanie kasacji obrońcy nastąpiło na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W świetle takiego stanu rzeczy przypomnieć należy utrwalony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym przepis § 17 ust. 2 pkt 6 ww. rozporządzenia regulujący prawo do opłaty za "obronę przed Sądem Najwyższym", ma odpowiednie zastosowanie odpowiednio do pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego i prywatnego, dotyczy opłaty należnej za "faktyczne występowanie" przed Sądem Najwyższym, a nie podejmowanie jakichkolwiek innych czynności dokonywanych poza samym postępowaniem, choć mających z nim związek, takich jak zapoznanie się z kasacją czy odpowiedzią na kasację (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2024 r. sygn. akt V KK 116/23 i cyt. tam piśmiennictwo). Podstawą do przyznania wynagrodzenia z tego tytułu nie może być także przepis § 18 ust. 1 rozporządzenia stanowiący, iż opłaty wynoszą za dokonanie określonej czynności procesowej w toku postępowania sądowego - 25% opłaty przewidzianej za obronę w sprawie, w której ta czynność ma być dokonana.

W związku z powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.t]